

РЕШЕНИЕ

№ 443

гр. Велико Търново, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Йордан Воденичаров

при участието на секретаря АНИТА ЛЮБ. БИЖЕВА
като разглежда докладваното от Йордан Воденичаров Гражданско дело № 20214100100193 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид:

Ищцата С. Д. Р. от гр.Л. твърди, че по молба вх. 05547/11.09.2015 г. на „ПИБ“ АД –София срещу нея е образувано изпълнително дело № 238/2015 г. на ЧСИ Д.Б., рег. № *** в КЧСИ, с район на действие ВТОС въз основа на изпълнителен лист от 20.07.2015 г. по ч.гр.д. № 1098/2015 г. на ГОРС в резултат на издадена по реда на чл.417, т.2 и чл.418 ГПК заповед за изпълнение за следните парични задължения, произхождащи от договор за банков кредит от 04.05.2007 г. : сумата 68607,90 лева- остатъчна главница; сумата 46592,43 лева- просрочена лихва за периода от 04.05.2009 г. до 16.07.2015 г.; сумата 12032,17 лева просрочена наказателна лихва за периода 04.04.2009 г. до 17.07.2015 г., законната лихва върху главницата от 68607,90 лева считано от 17.07.2015 г. до окончателното ѝ изплащане , сумата 112,80 лева - разноски по събиране на вземанията (връчване на нотариална покана); сумата 2546,91 лева - разноски по заповедното производство-общо 132 332,39 лева.

По искане на банката - взыскател на 08.10.2015 г. е наложена и вписана възбрана върху двуетажна жилищна сграда , построена в УПИ IX-1768 по ПУП на гр. Л. , ул.“ Д.М.– обект на учредена в нейна полза ипотека от Д.Д.Р. .

На основание договор за прехвърляне на вземания от 19.12.2019 г. и в резултат на подадена на 01.06.2020 г. от името на „С.Г. Груп“ ЕАД, гр.София, ЕИК 205942517 молба дружеството- цесионер е конституирано на мястото на цедента "ПИБ“ АД –гр.София като нов взыскател по въпросното изпълнително дело. уведомлението за цесията .

В периода от 08.10.2015 г. до 08.10.2017 г. не са искани и извършвани изпълнителни действия, насочени към принудително удовлетворяване на вземанията и засягащи правната ѝ сфера , поради което изпълнителното производство следва да се счита прекратено на 08.10.2017 г. по силата на закона на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК и всички предприети след този момент действия са лишени от процесуално основание. Наложената и вписана на 08.10.2015 г. възбрана е *единственото* предприето действие за

принудително изпълнение, годно да прекъсне погасителната давност за вземанията по смисъла на чл.116, ал.1, б.„в“ ЗЗД, а всички останали действия не притежават тази годност .

Това е така, защото действието по насрочване на опис за 14.10.2015 г. на възбранения и ипотекиран недвижим имот не е довело до извършването му, тъй-като описа е отменен от ЧСИ , а съгласно приетото в т.10 на ТР №2/26.06.2015 г. по ТД № 2 /2013 г. на ОСГТК на ВКС именно извършването на описа прекъсва давността ; исканията за налагане на запори върху банкови сметки на длъжника от 20.01.2017 г. и от 27.07.2017 г. не представляват предприети същински изпълнителни действия, защото освен че не са внесени от взыскателя дължимите такси, не са изпратени до банките съответните заповрни съобщения , което означава, че запорите не са наложени и няма засягане на правната сфера на длъжника; действието по насрочване на опис на възбранения и ипотекиран недвижим имот за 28.05.2018 г. не е довело до извършването му, тъй-като описа е отменен от ЧСИ; действието по ново насрочване на опис за 27.06.2018 г. също не е довело до извършването му ; на 04.09.2018 г. е извършен опис на имота , но длъжникът/ ищцата/ и лицето ипотекирало го в полза на банката / Д.Д.Р. – неин баща/ не са уведомени надлежно за провеждането му ; по нова молба от 16.05.2019 г. взыскателят е поискал насрочване на опис на недвижимия имот предмет на обезпечението, но такъв не е извършван ; наложен е запор на 19.11.2019 г. върху банкова сметка на длъжника в ПИБ АД, но няма наличности и постъпили парични средства по нея ; насрочената за периода 03.12.2019 - 03.01.2020 г. публична продажба е отменена с протокол от 31.12.2019 г. ; насрочената за периода 21.01.2020 - 21.02.2020 г. публична продажба е отменена с протокол от 21.02.2020 г. поради нередовно уведомяване на длъжника; насрочената за 26.02.2020 г.- 26.03.2020 г. публична продажба е отменена с протокол от 25.02.2020 г. поради нередовно уведомяване на длъжника ; насрочената за периода 24.03.2020 г. до 24.04.2020 г. публична продажба е отново отменена ; насрочената за периода 14.08-14.09.2020 г. публична продажба е отменена на 09.09.2020 г. ; насрочената за периода 30.10.2020 г. - 30.11.2020 г. публична продажба е отменена по молба на длъжника.

На друго основание ЧСИ към 01.06.2020 г. не е имал право да конституира като взыскател по изпълнителното дело ответника „С.Г.Груп“ ЕАД, защото той е нямал качество на кредитор на длъжника, поради обстоятелството , че вторият не е бил уведомен по реда на чл.99, ал.4 ЗЗД за цесията .

Затова на 08.12.2020 г. е изтекъл петгодишният срок на общата погасителна давност, в който е включен и периода от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. когато съгласно чл.3, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение и преодоляване на последиците му, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. , същият не е текъл.

Предвид това , моли съдът да постанови решение , с което да приеме за установено по отношение на ответното търговско дружество настъпването на последиците на давността за тези вземания/ употребата на изреча „не дължи на ..“ следва да се тълкува в смисъл на отрицание на възможността сумите да бъдат принудително събирани/ .

В с.з. не се явява и представлява . Поддържа писмено предявените искове.

Ответникът „С.Г.Груп“ ЕАД –София в срока по чл.131 ГПК чрез пълномощника си – адвокат В. В. от САК оспорва исковете с възражения, основани на обстоятелствата,че след датата на налагане и вписване на възбраната, част от описаните в исковата молба действия по изпълнителното дело са годни да осуетят както перемпцията, така и изтичането на погасителната давност , тъй като са я прекъснали по смисъла на

чл.116, б. "в" ЗЗД / поискани запови на 20.01.2017 г. и 27.07.2017 г. , искания за извършване на опис, извършен опис на 04.09.2018 г., наложен запов върху вземания по банкови сметки от 19.11.2019 г. , насрочване на публична продан на 25.02.2020 г. , конституирането му като нов взискател на 01.06.2020 г. в резултат на молба, с която е поискано извършване на конкретни изпълнителни действия/. Моли да бъдат отхвърлени като неоснователни с присъждане на направените по производството разноски във вид на заплатено адвокатско възнаграждение.

В с.з. не се представлява.

Предявени са по реда на чл.439, вр. с чл.124 ГПК обективно съединени установителни икове за несъществуване на годни за принудително събиране вземания поради погасяването им по давност с правна квалификация , изведена от нормите на чл. 110, чл. 111, б. "б" и б. "в" ЗЗД.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните приема за установено и обосновава следните правни изводи:

Спор по настъпването на изложените в исковата молба *факти/ обстоятелства*, които са писмено документирани и съответно установени по смисъла на чл.154, ал.1 ГПК / издадените срещу ищцата заповед за изпълнение и изпълнителен лист, образуването на изпълнителното дело на посочената дата , осъществяването в обхвата му действия/ искания на взискателя и съдебния изпълнител , конституирането на ответника като нов взискател на основание договор за прехвърляне на вземания / *страните нямат*, поради което е ненужно тяхното преповтаряне.

Спорно е правното им значение с оглед последиците на погасителната давност като основание на предявените икове.

Материалноправното възражение за погасителна давност има качествената определеност на особено субективно право/ средство/ на длъжника , осигуряващо / при упражняване/ ефекта на погасяване на една от съставките на самото вземане – правомощието на кредитора да иска изпълнение/ но не и *правомощието да получи изпълнение*/или иначе казано: правото на погасителна давност е правомерен отказ от изпълнение, „парализиращ“ осъществяването на претенцията чрез принудителната намеса на компетентен орган / съд, съдебен изпълнител/ , след като вече е изтекъл предвидения в закона срок на давността с начален момент изискуемостта на вземането / чл.114, ал.1 ЗЗД/, не е имало прекъсвания в този срок / чл.116 ЗЗД/, нито доброволно плащане след изтичането му / чл.118 ЗЗД/ - чл.120 от ЗЗД.

Изтичането на давностния срок след приключване на съдебното дирене в исковото производство по което е постановено влязлото в сила съдебно решение, признаващо вземането или след като издадената заповед за изпълнение на вземането е добила законна сила, поражда основание на длъжника да *оспори* по исков ред принудителното му осъществяване по неприключило изпълнително производство/ чл.439, ал.1, ал.2 ГПК/ чрез

позоваване на последиците на погасителната давност / упражняване на правото/ възражението на/ за погасителна давност /, понеже този срок е юридически факт/ чл.110 ЗЗД/ несъществувал към посочените моменти, а е такъв защото е елемент от легалния фактически състав на давността/ включващ и бездействието на кредитора /, без който не може да настъпят последиците ѝ, а настъпването им без възможност да бъдат упражнени е правна безсмислица.- чл.439, ал.1, ал.2 ГПК.

Давността се прекъсва с предприемане на *действия за принудително изпълнение* на вземането, а от прекъсването започва да тече нов давностен срок- чл.116, б. "в", чл. 117 ал. 1 ЗЗД.

В мотивната част към 10 от ТР № 2/26.06.2015г. по ТД № 2/2013г. ОСГТК е дадено тълкувателно пояснение, че давността *не се прекъсва с образуването на изпълнително дело*, а се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ: насочване на изпълнението върху дадена вещ на длъжника чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяване на кредитори, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, *насрочването* и извършването на публична продажба и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети лица/ в рамките на определен изпълнителен способ/ при паричните задължения: изпълнение върху движима и недвижима вещи, изпълнение върху вземания на длъжника и изпълнение върху вещи в режим на съпругеска имуществена общност/, от който момент започва да тече нова давност.

Когато изпълнителното производство е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК новата давност за вземането започва да тече от датата на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие / разрешението в т.10 /

За приложението на посочената процесуалноправна норма / прекратяване по силата на закона на изпълнителното производство според приетото в т.10 на ТР. № 2/26.06.2015 г. по т.д.№ 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС/ е необходим *обективния факт на бездействие* на вискателя, изразяващ се в *непоискване* в продължение на две години от съдебния изпълнител да извърши *някакви изпълнителни действия върху конкретни обекти/ предмети* на имуществени права на длъжника - аргумент от чл.426, ал.2 ГПК.

В разглеждания случай доводът на ищцата, че изпълнителното производство е прекратено по силата на закона на 08.10.2017 г. щом след наложената и вписана на 08.10.2015 г. възбрана в продължение на две години няма *извършени други изпълнителни действия* е неправилен. Както бе казано по горе *не извършването*, а *непоискването* да бъдат извършени *някакви определени изпълнителни действия* е елемент от легалния фактически състав на перемпцията/прекратяването/. Освен че същата няма никакво правно значение за съдбата на вземанията от гледище на погасителната давност, през посочения

двугодишен период/08.10.2015 г. -08.10.2017 г./ вискателят е *поискал* двукратно на 20.01.2017 г. и на 27.07.2017 г. съдебният изпълнител да предприеме действие за принудително изпълнение чрез *налагане на* запор върху банковите сметки на длъжника в „ЦКБ“ АД/ вземанията му към тази банка, ако съществуват или възникнат такива чрез последващи постъпления/. Фактът , че не е наложен не ликвидира поискването да бъде наложен .

Дори и да би се приело обаче , че щом неналагането на запора е по причина, изхождаща от поведението на вискателя, състояща се в невнасянето на дължимата такса за извършване на изпълнителното действие/ няма данни да е внесена / , то поискването без изпълнение на задължението да възмезди парично услугата на съдебния изпълнител, не заслужава да осуети перемпцията/ защото вискателят сам е осуетил налагането на запора, като подобно поведение би могло да се разглежда и като недобросъвестно упражняване на процесуални права по смисъла на чл.2 ГПК, ако се установи , че е умишлено /, последният продължава да дължи подчинение на издадения изпълнителен лист и не може да откаже да изпълни направено след настъпването й друго искане на титуляра на вземането за извършване на действие за принудителното му удовлетворяване , независимо дали го е образувал в дело под нов номер или не е/ вж. решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, чийто размишления и изводи , съдът напълно споделя /.

Давността за вземанията / за главницата и разноските по заповедното производство тя е по начало 5 годишна – чл.110 ЗЗД , а за останалите вземания е тригодишна – чл. 111, б.„б“ и б.„в“ ЗЗД/ – предмет на заповедта за изпълнение и изпълнителния лист е прекъсната на 08.10.2015 г. с факта на вписване на наложената по искане на вискателя с молбата за образуване на изпълнително производство възбрана върху ипотекирания недвижим имот/ предприето действие за насочване на принудително изпълнение върху същия – чл.442 ГПК/.

Тя е прекъсната на 08.10.2015 г. с вписването на наложената възбрана върху ипотекирания недвижим имот и е започнала да тече нова давност за всички вземания / пет и тригодишна / , прекъсната на 04.09.2018 г. с действието на *извършен* опис на имота. Описът е валиден/ доколко притежава в пълнота изискуемото от закона документално съдържание е без правно значение за основанието на давностните искове/ независимо от неприсъствието на длъжника и лицето реално обезпечило с ипотеката вземанията / по начало тяхното неприсъствие в случаите, когато са предприемани някакви действия по изпълнителното дело е последица от поведението им затрудняващо връчването на съобщения, заради което е прилагана процедурата по чл.47, ал.1 ГПК/, защото той не им се съобщава – чл.484, ал.5, изр.2-ро ГПК. Давността впоследствие е прекъсната и с извършената на 15.11.2018 г. оценка на имота , чието предявяване на страните съдебният изпълнител е насрочил за 28.12.2018 г. от 09.30 часа в канцеларията си . Прекъсната е по нататък на 19.11.2019 г. с налагане на запор върху банкова сметка на длъжника в „ПИБ“ АД, по която не е имало

наличности / няма информация кога е получено запорното съобщение , от когато се счита , че е наложен запора- чл. 507, ал.3 ГПК, но това е без голямо значение , тъй-като получаването със сигурност е станало между горната дата на предприемането на действието /волеизявление/ и 02.12.2019 г. , когато банката съобщава , че няма наличности по сметката /. Резултатността на изпълнителните действия е обстоятелство извън фактическия състав на прекъсването на давността , тъй-като законът изисква само *да са предприети* такива. Относно запора аргументи за правилността на този извод се извличат от систематичното тълкуване на чл.202, ал.1 , вр. с чл.198, ал.1, т.3, чл.206, ал.1 ДОПК, чл.507а, вр. с чл.452, ал.1 ГПК. Без да се коментират последвалите във времето многократни насрочвания и отмяна на публична продан/ по причина на длъжника и лицето реално обезпечило с ипотека изпълнението на задълженията/ , изредените дотук действия за принудително изпълнение са напълно достатъчни да се отрече настъпването на последиците на погасителната давност за вземанията.

Доколкото няма предявен иск за установяване, че ищцата не дължи на ответника плащане на паричните задължения произхождащи от договора за банков кредит поради обстоятелството , че не е уведомена за цесията към 01.06.2020 г. по реда на чл.99, ал.4 ЗЗД, разглеждането на това оспорване без навеждането му да е в евентуалност / разбира се да битува като правораздавателно искане в петитума на исковата молба/ , а съвкупно с основанието на исковете за погасителна давност е правно безсмислено и нелогично/ щом ищецът се позовава на последиците на давността подразбираемо признава задължението си към ответника , защото ако то не съществува не може да тече давност —чл. 118, чл.110 ЗЗД/. Въпреки това констиуирането на ответника като нов възискател в качеството му на цесионер не се обуславя от проверка на съдебния изпълнител дали е съобщено на длъжника за прехвърлянето на вземанията от стария кредитор и възискател, защото тя се простира само до *приемството им* - чл.429, ал.1, изр.2-ро ,вр. с изр.1-во ГПК, вр. с чл. 99, ал.2 ЗЗД. Съобщаването може да се извърши и в хода на изпълнителното дело.

По изложените съображения предявените искове са неоснователни и подлежат на отрицателен правораздавателен резултат/ отхвърляне / със съдебно решение.

Спечелилата делото ответна страна до приключване на устните състезания не е установила с надлежен писмен документ , че е направила разноски за адвокат, чието присъждане е поискала с отговора на исковата молба , поради което съдът не ѝ присъжда такива.

Предвид горното , съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от С. Д. Р., с ЕГН: *****, с постоянен адрес : гр.Л. , ул.“Д.М. против „С.Г.ГРУП“ ЕАД ,с ЕИК 205942517, със седалище и адрес на управление : гр.София , ул.“Рачо Петков Казанджията“ № 4, ет.6, искове да бъде

признато за установено по реда на чл.439, вр. с чл.124, ал.1 ГПК, че вземанията на дружеството/ придобити от „ПИБ“ АД-София в резултат на договор за цесия от 19.12.2019 г. / - предмет на изпълнителен лист от 20.07.2015 г. по ч.гр.д. № 1098/2015 г. на ГОРС в резултат на издадена срещу нея по реда на чл.417, т.2 и чл.418 ГПК заповед за изпълнение, произхождащи от договор за банков кредит от 04.05.2007 г. , както следва : за сумата 68607,90 лева- остатъчна главница; за сумата 46592,43 лева- просрочена лихва за периода от 04.05.2009 г. до 16.07.2015 г.; за сумата 12032,17 лева- просрочена наказателна лихва за периода 04.04.2009 г. до 17.07.2015 г., законната лихва върху главницата от 68607,90 лева, считано от 17.07.2015 г. до окончателното ѝ изплащане , за сумата 112,80 лева - разноси по събиране на вземанията (връчване на нотариална покана); за сумата 2546,91 лева - разноси по заповедното производство-общо 132 332,39 лева, за чието принудително събиране е образувано изпълнително дело № 238/2015 г. на ЧСИ Д.Б. , рег. № *** в КЧСИ, с район на действие ВТОС са погасени по давност, *като неоснователни* .

Решението може да се обжалва пред ВТАС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Велико Търново: _____